REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-3815/25-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
RJEŠENJE

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Ana Ćurković Dražić, u pravnoj stvari tužiteljice Ljiljana Krstanović OIB 60737253012 iz Novaka 10431, F. Tuđmana 12, zastupana po punomoćniku Goran Devrnja odvjetnik iz Zagreba protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473 zastupana po punomoćniku Sanja Porobija iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija iz Zagreba, Iblerov trg 10, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 17. ožujka 2026. godine u prisutnosti tužiteljice osobno radi utvrđenja i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave u prisutnosti punomoćnika stranaka dana 12. listopada 2025. godine, dana 30.listopada, 2026.

p r e s u d i o j e:

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 533/05 od 17.06.2005. sklopljenog između tužitelja LJILJANA KRSTANOVIĆ, Franje Tuđmana 12, Sveta Nedjelja, OIB: 60737253012 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473, a koja: - u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor."

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB: 92963223473 da isplati tužitelju LJILJANA KRSTANOVIĆ, Franje Tuđmana 12, Sveta Nedjelja, OIB: 60737253012 iznos od 933,44 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 01.07.2005. do isplate po stopi koja se do dana 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na azdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. nadalje po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje

glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku da tužitelju plati parnični trošak u iznosu od 976,84 EUR sa zateznim kamatama, tekućim donošenja presude do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari u iznosu od 933,44 € .

Obrazloženje

1. Nije među strankama sporno da je tužitelj je 17.06.2005. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj: 533/05, a kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 59.500,00 CHF obračunatom prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).

2. Odredbom dijela čl. 2. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, među čime je tužitelju naplaćena naknada za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (TZV. ULAZNA NAKNADA).

3. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1 i st. 2 i čl. 82., alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, akojom je tužitelju nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima, te sam odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Dakle, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 7.032,97 kn (933,44 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita,

dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja. Da se radi o nepoštenim odredbama zauzeo je stav Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu Rev-673/2023-2 od 13.02.2024.

4. Tužitelj navodi da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, a čl 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03), važećem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a stavkom 2. je propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Navedenim odredbama ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo. Iz navedenog proizlazi da je ugovorna odredba kojom je ugovorena mogućnost potrošača da plati tzv. ulaznu naknadu za obradu kredita nepoštene, a slijedom toga i ništetna jer je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 87. stavak 1. ZZP/03).

5. Ista odredba protivna i osnovnim načelima obveznog prava poput načela ravnopravnosti stranaka ugovornog odnosa i načelu dužnosti suradnje stranaka u ugovornom odnosu, kao i zabrane zlouporabe prava.

6. Odredbom čl. 323. ZOO-a propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja tih naknada.

7. Tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se utvrđuje da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 533/05 od 17.06.2005. u dijelu čl. 2. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor." , naloži tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 933,44 EUR sa zateznom kamatom od 02.06.2025. do isplate , kao i parnični trošak.

8. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, ističe prigovor zastare, ne prigovara visini tužbenog zahtjeva. Tuženik ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Naknada za gotovinsku isplatu kredita iz odredbe članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji se, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, zakonodavac je u: - čl. 1. i čl. 14. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 143/2013) dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“; -ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), u kojem je u čl. 3. st. 2. banka izričito ovlaštena da može 3 (uz naknade predviđene čl.

3. st. 1. Pravilnika) naplatiti i „drugu naknadu pod uvjetom da je bila sadržana u tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade u vrijeme zaključenja ugovora“.

9. Tuženik također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade per se zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014.o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010.

10. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Gore navedena odredba je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene.

11. Namjena predmetnog ugovora o kreditu je adaptacija kuće (čl. 6. Ugovora o kreditu). U konkretnom slučaju, Banka je izravno tužitelju isplatila iznos od 282.443,53 kn dok je naknadu za gotovinsku isplatu kredita za izgradnju naplaćena u fiksnom iznosu od 5% i to na polovicu ukupnog iznosa kredita koji je izravno isplaćen tužitelju odnosno na iznos od 141.221,77 kn pa je takva naknada bila određena odnosno odrediva u svakom trenutku te jasna, uočljiva i razumljiva. Naime, nenamjenski krediti odobravani su s znatno višim kamatama od namjenskih (stambenih kredita) kao što je tužiteljev, pa zbog gotovinske isplate namjenskog (stambenog) kredita u cijelosti na račun klijenata, a ne izvođača radova (u slučaju adaptacije objekta) ili recimo prodavatelja nekretnine (u slučaju kupnje nekretnine) taj kredit ima elemente nenamjenskog kredita te takvi krediti predstavljaju puno veći rizik za banku.

12. U slučaju da Naslovni sud ipak smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti tuženik prvenstveno ističe kako je u smislu odredbe članka 81. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača, odlučno utvrditi da li je predmetna odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača što je dužan provjeriti sud koji provodi postupak.

13. Neosnovani su navodi tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada; *poziva se na članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 koji treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora*

14. Smatra da određivanje naknade ako je takva naknada određena, odnosno odrediva, ista je naznačena i u tuženikovim promotivnim uvjetima temeljem kojih je tužitelj birao između ponuđenih mu kredita . Ukazuje i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Poziva se

na stajalište Suda EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine. Sukladno zahtjevima zaštite potrošača za valjanost iste odredbe potrebno je da potrošač mora shvatiti (financijsku) obvezu koja za njega iz te odredbe proizlazi, što je tužitelj svakako mogao utvrditi iz sadržaja ugovora o kreditu. Predlaže zahtjev odbiti u cijelosti i potražuje naknadu parničnog troška.

15. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u potvrdu tuženika o plaćenim naknadama (list 12), Ugovor o kreditu (list 6-10), prijepis knjigovodstvene kartice (list 12-22), opće uvjete (list 41) saslušao tužitelja (list 61), te temeljem čl 8 i 219 ZPP zaključio da je zahtjev osnovan.

16. Prigovor zastare tuženika nije osnovan. Naime, čl. 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 2 Ugovora. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

17. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da su stranke u čl. 2.4 ugovorile da „sve troškove i nakande tuženik plaća prema Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor“.

18. Visinu zahtjeva i dospijeće je tuženik tijekom postupka učinio nespornom i predložio da sud utvrdi vps u iznosu od 933,44 €.

19. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je kod tuženika uzela namjenski kredit za rješenje stambenog pitanja. Razgovarala s nekim u banci, tada je radila kod privatnika i dobivala je minimalac, a ostatak "na ruke", te je to bio jedini kredit koji je tada mogla dobiti. U to vrijeme je krenula mogućnost osobnog bankara. Pročitala je ugovor prije nego ga je potpisala, bankarica joj je rekla da će imati troškove, interkalarnu kamatu, oduzeto joj je 5% od iznosa kredita na isplatu gotovine. Te sve odredbe je morala prihvatiti obzirom da nije imala drugu mogućnost. Za naplatu saznala nakon što je potpisala Ugovor o kreditu. Iznos kredita koji joj je isplaćen automatski je umanjen za naknade, tu odredbu o naknadama je vidjela tek nakon što je potpisala ugovor, ali bila je sretna u tom trenutku jer rješava stambeno pitanje i nije imala drugu opciju. Nije uopće niti znala niti zna da je moguće pregovarati ili naknadno mijenjati pojedine odredbe. To je shvatila kao normalnu proceduru u banci. Pročitala je Opće uvjete poslovanja. Nikakvi pregovori u vezi kamate tad nisu bili mogući. Misli da to ni u drugim bankama nije bilo moguće. Nikada nije iznajmljivala stan koji je kupljen tim novcem, niti je na toj adresi bio registriran obrt ili d.o.o.

20. Iskaz tužiteljice se kao logičan i uvjerljiv prihvaća u cijelosti, a iz istoga u bitnom proizlazi da je tužiteljica uočila odredbu o naknadi za obradu kredita tek nakon što je potpisala ugovor, ali nije imala drugu mogućnost odnosno kreditnu sposobnost, mogla je uzeti samo takav kredit u tom trenutku, te je bila sretna da rješava stambeno pitanje.

21. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 - u daljnjem tekstu ZZP) propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (…) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (…)."

22. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

23. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci „sve troškove i naknade prema Tarifi Kreditora“, što znači da su naknade regulirane posebnim jednostranim aktom tuženika, nisu niti podložne pregovaranju.

24. Iz čl. 23 J Ugovora proizlazi da s uz ugovoro primjenjuju opći uvjeti poslovanja tuženika.

25. Nastavno na utvrđeno, a prema čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 - u daljnjem tekstu ZOO), opći uvjeti poslovanja su odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

26. Zbog toga sud zaključuje da se o odredbama akata tuženika koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi ugovora niti su u konkretnom slučaju tužitelju omogućilo da uopće dođe do pozicije da pregovara.

27. Kako je dakle ugovor prethodno pripremljen po tuženiku, jer se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužiteljica mogla pojedinačno pregovarati. Kako je tužitelj temeljem čl. 2. ugovora platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ta odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu

potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštena navedena odredba članka 3. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. ZZP.

28. Zbog toga je sud u točki I izreke utvrdio ništetnost dijela odredbe čl. 2 Ugovora, a nastavno na navedeno dolazi do primjene odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a, a koja upućuje na primjenu odredaba o stjecanju bez osnova tj. na odredbu čl. 1111. st. 1 ZOO-a.

29. Kako su visina zahtjeva i dospijeće nesporni, to je usvojen i zahtjev tužitelja pod točkom II izreke prema kojem je tuženik dužan platiti tužitelju iznos koji odgovara naplaćenoj, ništetnoj tzv. ulaznoj naknadi.

30. Sud smatra da je tuženik bio nesavjestan i da kamatu mora platiti od dana stjecanja 01.07.2025 po stopi iz čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 153/04) i čl. 29. ZOO-a.

31. Odluka o naknadi troškova temelji se na odredbi čl. 155 i 154. st. 1 ZPP, a trošak se odnosi na troškove zastupanja tužitelja po odvjetniku sukladno OT NN 138/23, uz vps 933,44 €, (ne kako je naznačen u tužbi 1.400,00 €, jer zahtjev na utvrđenje treba promatrati kao deklaratorni preambul zahtjevu na isplatu, pa se taj zahtjev ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora određuje samo prema vrijednosti zahtjeva na isplatu (VSRH Rev 349/2020); za sastav tužbe 75 bodova, sastav 1 podneska kojim se ispravlja zahjtev 37,5 bodova, podnesak 27.08.225. 75 bod, i 2 ročišta svako 75 bodova, ukupno uz pdv i pristojbu na tužbu 53,09 i presudu 80,00 €, sve prema Tbr 7/1, Tbr 8/1, Tbr 9/1 i Tbr 42 OT. Vrijednost boda iznosi 2,00 EUR prema tbr. 54. OT (NN 138/23), ukupno 976,84 €.

32. Sud je tužitelju dosudio kamatu na parnični trošak sukladno čl. 151 st 3 ZPP od donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 30.listopad 2026.

ANA ĆURKOVIĆ DRAŽIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:37:52 (UTC:2026-10-30T08:37:52Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: ac9436a4-3f99-4243-b9bc-0dc4a349dafa
Općinski građanski sud u Zagrebu

Sutkinja:

Ana Ćurković Dražić

Poslovni broj: P-3815/25-13

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.
Žalba se podnosi pisano, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

Dna:

1.tužitelju po pun. pristojbu na tužbu 53,09 i presudu 80,00 €

2.tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-6af0c**

Kontrolni broj: **080a1-d3c0c-48b00**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.